

Chương 17

Quái Kiệt Với Giai Nhân
Kẻ Thù Và Tri Kỷ

Nguyên là sau khi nghe tiểu tặc Kim Quang Lượng cấp báo chuyện Chúc Linh Cô bị bắt cóc, bọn Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ liền nổi giận. Vì Chúc Linh Cô là phu nhân của đệ tử chúng và trông người nàng có giữ tín phù do Mạc Mẫu tặng cho Ngũ Quỷ và chúng biết hành vi này do Nam Hải Bát Quái thi hành chẳng khác nào khiêu chiến trực tiếp với chúng. Điều ấy chúng không thể bỏ qua, huống gì năm xưa chúng và Nam Hải Bát Quái đã từng có hiềm oán cũ với nhau.

Bất quá Nam Hải đường xa vạn dặm, nếu Bát Quỷ "dĩ dật đãi lao" hoặc bọn Ngũ Quỷ kéo tới đường xa lao khổ rất khó mà thắng nổi Bát Quỷ. Trong bọn Ngũ Quỷ có Quỷ Cốc Tử Ma Giang là lão tâm kế hiểm độc nhất, lão nghe Kim Quang Lượng kể hết tình hình ở Trì Châu liền động tâm nghĩ:

"Xem tình hình, bọn Bát Quái dám bắt Chúc phu nhân vì thực muốn bắt tiểu tử họ Yến nên khiêu chiến với bản môn ta. Nếu đã như thế, tại sao ta không tương kế tựu kế dùng gậy ông đập lưng ông, bắt giữ tên họ Yến để làm mồi nhử khiến bọn Nam Hải Bát Quái phải tự mò đến Quát Thương Sơn trao đổi con tin với ta. Từ bị động ta biến thành chủ động, nếu không thắng đi nữa, ít nhất ta cũng đổi được người không đến nỗi tổn hại uy danh."

Dương nhiên xảo kế ấy của lão, đồng môn không ai không tán thành.

Theo Kim Quang Lượng nhận định Yến Lăng Vân tất phải đến Kim Lăng, hấn còn báo võ công chàng cực cao, đến hấn còn chưa thể thắng. Vì đó Quỷ Cốc Tử Ma Giang và Âm Phong Tẩu Tử Hoàn mới phải thân đến tận đây đối phó.

Cùng lúc với Yến Lăng Vân bị chấn thương bất tỉnh dưới tay lão ma đầu Quỷ Cốc kia, cách đó không xa, sau một tảng đá lớn có người nhìn thấy cảnh tình ấy tức thì lòng đau như xé cũng muốn hôn mê theo. Đó là ai? Chính là Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên. Nguyên vừa rồi nàng cố đuổi theo chàng đến chỗ này. Nhìn người yêu bị thảm trọng thương như thế, làm sao nàng không đứt từng khúc ruột? May nàng xuất thân trong gia thế võ học, kiến văn rất rộng nên mới đủ bình tĩnh tìm cơ hội và khi biết đối thủ là Quát Thương Sơn Nhị Quỷ, nàng tự biết nếu nàng có liều thân xuất hiện cũng chỉ là đưa dê vào miệng cọp mà thôi, chẳng những chẳng giúp được gì cho chàng mà còn

khiến chàng thêm trầm trọng, chỉ bằng nàng nên tìm cách báo tin cho Cát tử tử để tìm cách cứu chàng.

Nàng bần thần sau tảng đá ẩn thân khá lâu mới lấy lại được bình tĩnh, đưa mắt nhìn ra Độc Long Cương đã tuyệt không còn bóng người. Hai mắt vẫn còn ngấn lệ, Bạch Phụng Tiên vội vã quay trở về.

Bấy giờ lời dài đã kết thúc, tân khách đã tản mạn ra về, chỉ có phu thê Bạch Bằng và lão tổ mẫu Trác Như Lan quá lo vì Phụng cô nương nên còn tựa cửa đợi nàng.

Họ vừa nhìn thấy Bạch Phụng Tiên trở về với sắc mặt đau đớn, lại tưởng nàng đã đuổi kịp Yến Lăng Vân, bị chàng cự tuyệt nên có tình trạng ấy. Nhất là lão tổ mẫu rất yêu cháu gái vội vàng ôm lấy nàng than thở:

- Cháu ta chớ buồn nữa! Phải chăng tiểu tử họ Yến ấy không ngó đến cháu?

Không đợi nàng đáp, lão phần nộ tiếp:

- Cháu ơi hãy保重 lấy thân, tên tiểu tử ấy tiếc thay không có mắt, cô nương họ Bạch của chúng ta bộ không đáng để cho y làm rẻ hay sao?

Bạch Phụng Tiên ghen ngào kêu:

- Không... không... không, bà đừng hiểu lầm... A?

Nàng vừa nói ra, chẳng những tổ mẫu mà cả đến cha mẹ nàng đều chẳng hiểu đầu đuôi, mẹ nàng tha thiết nắm lấy tay nàng:

- Con ngoan! Hãy nói cho mẹ nghe, sự thực ai làm con buồn thế?

Lâu lắm Bạch Phụng Tiên mới định thần được, hơi ngần ngại một chút rồi bi thiết hướng về lão tổ mẫu, ghen ngào nói:

- Xin nội tổ mẫu hãy phái người mau đến báo cho Công Tôn lão tiên bối ở Bách Linh động biết Yến thiếu hiệp đã bị Quát Thương Sơn Nhị Quỷ Âm Phong Tẩu, Quỷ Cốc Tử, cả tên tiểu tặc Kim Quang Lượng tìm đến Ẩn Hiền Trang này và bị chúng đánh trọng thương cướp đi mất rồi!

Rồi không kịp suy nghĩ, nàng vội vàng nói với phụ thân:

- Xin gia gia cho người hỏi thăm khắp thành Kim Lăng xem nghĩa tử của con là Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh đã đến đây chưa?

Lão tổ mẫu Trác Như Lan và cha mẹ nàng, phu thê Bạch Bằng đều biến sắc khi nghe tên Quát Thương Sơn Nhị Quỷ. Họ kinh dị đến một lúc không đáp được lời nàng. Chỉ mới một quái thư sinh Lăng Vân Yến họ đã chưa biết đối phó ra sao, huống gì mấy lão ma đầu này chưa có người võ lâm chính đạo nào muốn gây oán thù với chúng. Lão

tổ mẫu nguyên là người bôn tẩu giang hồ đã lâu, lập tức định thần níu lấy tay Bạch Phụng Tiên âu lo nói:

- Chuyện này quả là không nên chậm trễ, nhưng nếu Công Tôn đại hiệp đến chậm chúng ta biết làm sao?

Rồi đó lớn nhỏ tất cả bốn người vào trong. Đương nhiên đại sự như vậy khiến các cao nhân võ lâm còn lưu lại Bạch phủ đều lấy làm kinh dị đưa mắt nhìn nhau không ai dám có ý kiến gì khinh xuất. Đạp Tuyết Vô Ngân Bạch Côn luôn luôn lắc đầu thở dài:

- Đêm nay Yến thiếu hiệp có hẹn với Lăng Vân Yến trên núi Chung Sơn, cũng nên có người đến đó thông báo cho y biết chẳng?

Nguyên ý hấn sợ quái thư sinh chờ đợi lâu không thấy Yến Lăng Vân đứng hẹn lại quay về đây sinh sự nên mới quan tâm đến thế.

Nhân đó Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên lập tức chen lời:

- Việc này không dám phiền tới nhị thúc, cái hẹn đêm nay trên núi Chung Sơn tự diệt nữ sẽ thay Yến thiếu hiệp đến được rồi!

Bạch Côn xua tay:

- Không! Như vậy sao được, Phụng nhi không được vọng động, chúng ta hãy bàn lại cho kỹ.

Điều đó kể ra cũng phải vì nếu như hành vi của quái thư sinh Lăng Vân Yến đúng như giang hồ đồn đại thì chuyện Ngọc Quan Âm tìm đến gặp y khác nào đưa dê vào miệng cọp, có đi mà không có về hay sao? Bất quá Bạch Phụng Tiên theo như nàng suy nghĩ và quan sát thần thái Lăng Vân Yến, nàng tin chắc y không giống bọn ác tặc chút nào. Y đối với Yến Lăng Vân thủy chung không chút ý thù hận nào, tám phần chắc họ phải có nguyên nhân gì đó nên chỉ đùa nhau, thậm chí đến cái chết của tổ phụ, có lẽ cũng chẳng liên quan gì đến y! Nàng khẩn thiết nói:

- Việc của Yến thiếu hiệp cũng là việc của diệt nữ, người ta vì sự tồn vong của chúng ta đến nỗi nguy thân, lẽ nào Phụng nhi là người tham sống sợ chết hay sao?

Đồng thời lão tổ mẫu Trác Như Lan cũng thở dài một tiếng:

- Thôi được! Đêm nay ta phải đi một chuyến hỏi xem tiểu tử họ Lăng ấy tại sao giết chết lão Trang chủ của ta?

Nhân vì lão tổ mẫu muốn nhìn thấy người ấy có tuyệt đỉnh kỳ công, tất sau lưng còn có cao nhân dị sĩ nào đó chưa biết. Đừng nói tới chuyện báo thù là vô vọng mà đến muốn bắt đối phương để trả thù tất tương lai sẽ oan oan tương báo kéo dài mãi biết

đến bao giờ chấm dứt? Tất cả nghe lão tổ mẫu đã quyết định như thế không ai dám dị nghị gì nữa.

Thời gian thấm thoát đã đến canh hai. Hai bà cháu võ phục gọn gàng đeo theo vũ khí theo cửa sau trang phủ lên núi Chung Sơn. Lúc ấy, một mảnh trăng cong treo giữa vùng ngân hà, gió núi lạnh lùng, bốn bề tịch lặng. Lão tổ mẫu Trác Như Lan tuy tuổi đã cao nhưng không thẹn với tên Lăng Ba Tiên Tử khi xưa, phi thân giống như một luồng khói mau không kém gì người trẻ tuổi.

Hai người cứ lên cao mãi, có lẽ chỉ còn cách đỉnh núi độ chừng nửa dặm nữa thôi, đột nghe có một âm thanh của tiếng đàn từ xa vọng lại. Thoạt đầu tiếng đàn như cao sơn lưu thủy phiêu lãng khiến người nghe quên cả lòng trần tục. Nhưng không lâu sau thanh âm gấp nhanh thành ai oán như khóc như than bị bi thiết thiết, phảng phất như tiếng khóc thiếu phụ phòng khuê khóc chồng ly biệt mối sầu vạn trượng.

Bạch Phụng Tiên nghe tiếng đàn xúc động quá, chút nữa là cất tiếng khóc theo. Tiếng đàn như vọng đến từ trên đỉnh núi. Vì đó hai bà cháu càng dốc sức lên cao nữa. Đến khi tiến lại khá gần mới thấy trên một tảng đá có một vị nữ lang ngồi thẳng mặc một chiếc áo màu tía, dưới ánh trăng dung mạo nàng đẹp như một vị tiên giáng trần. Mái tóc trên đầu nàng bị gió thổi tung bay đưa ra một mùi hương kín đáo, tay nàng lướt trên phím cổ cầm như những trận mưa rào.

Một thiếu nữ tuyệt điểm đang đem lên đỉnh núi ngồi dưới trăng chơi đàn tất không phải là người tầm thường và chung quanh không hề nhìn thấy bóng quái thư sinh Lăng Vân Yến. Ngọc Quan Âm ngạc nhiên bước lại gần dịu dàng hỏi:

- Tỷ tỷ ơi, vì sao một mình ở đây, nên chẳng theo tiểu muội xuống núi uống trà chăng?

Nói lời ấy là nàng có ý kết giao với thiếu nữ lạ lùng ấy. Nữ lang áo tía nghe câu hỏi nghe câu hỏi dừng tay đàn lại hơi chuyển thân, hai con mắt đẹp như mắt phụng nhìn Ngọc Quan Âm sau đó buồn bã đáp:

- Thì ra Bạch cô nương, còn tân lang đâu rồi?

Âm thanh giọng nói rất quen thuộc và câu đáp cũng rất đột ngột, khiến Bạch Phụng Tiên giật mình. Nữ lang áo tía cười dịu dàng:

- Trận lôi đài hôm nay có lẽ cô nương lấy làm mãn nguyện lắm phải không?

Một lúc sau khi im lặng, đột nhiên Bạch Phụng Tiên kêu to:

- Phải chăng cô nương chính là Lăng Vân Yến, mau nói rõ đi. Yến thiếu hiệp đã bị bọn Quát Thương Sơn Nhị Quỷ đả thương bắt cóc đi mất rồi! Bạch Phụng Tiên ta thay chàng đến phó ước đây!

Từ sáng nòng đã quan sát rất kỹ dung mạo cử chỉ của quái thư sinh trong bụng đã sẵn nghi ngờ, bây giờ nhìn kỹ nữ lang áo tía này thanh âm cử chỉ giống Lăng Vân Yến y hệt nên mới dám hỏi thẳng như thế. Nữ lang áo tía ấy kinh ngạc ôm chiếc đàn cổ phiến thân đứng dậy, vội vàng hỏi:

- Thực như thế ư? Vào lúc nào? Tặc nhân Nhị Quỷ ấy chạy về hướng nào? Mau cho ta biết!

Hình như nòng rất quan tâm đến Yến Lăng Vân. Nếu thế dữ liệu của Ngọc Quan Âm đúng rồi, nòng vội đáp:

- Chuyện xảy ra ở Độc Long Cương, sau khi Lăng cô nương rời tề trang phủ không lâu, bấy giờ chúng ta có đuổi theo cũng không còn kịp nữa. Về chuyện này Bạch Phụng Tiên xin nghe theo ý kiến của cô nương nhưng chuyện chưa hiểu rõ xin cô nương nói cho rõ về nguyên nhân cái chết của gia tổ, rồi chúng ta sẽ bàn chuyện khác sau.

Nữ lang áo tía này giờ chưa nói gì về thân phận nòng và cũng không phủ nhận khi bị gọi là "Lăng cô nương", đủ biết nòng chính Lăng Vân Yến, không còn nghi ngờ gì nữa. Nữ lang nhìn hai bà cháu họ Bạch, đầu nòng khẽ gật chỉ tảng đá lớn:

- Mời nhị vị ngồi xuống đây, Lăng Vân Yến đâu phải là loại người độc ác? Thực ra ta cũng có nỗi oan khuất không bày tỏ được, ta dự định sau khi tra xét minh bạch nguyên nhân hai cái chết của lệnh tổ và Võ Đang Ngọa Vân lão đạo, ta sẽ hội chư vị anh hùng võ lâm để bày tỏ rõ mọi nguyên ủy. Nhưng bây giờ việc đã đến thế này, ta buộc phải kể cho nhị vị nghe, tin hay không tin xin tùy nhị vị.

Nét mặt nòng rất thành khẩn đồng thời không kém tự nhiên, tuyệt không có chút gì xảo trá, lão tổ mẫu Trác Như Lan lập tức bước lên tảng đá trầm giọng:

- Đa tạ cô nương, lão thân xin nghiêng tai nghe, như nếu có điểm nào có lỗi với cô nương, lão thân xin lấy lễ đáp lại.

Rồi cả ba cùng ngồi xuống nghe Lăng cô nương kể lại đầu đuôi câu chuyện. Thì ra Lăng Vân Yến quả là cháu gái duy nhất của Thiên Đô Tiên Khách Quy Nguyên Tử, nòng vốn rất linh tuệ, từ bé đã được các bậc trưởng thượng yêu quý, bản lãnh sở học của nòng đạt được sáu bảy chân truyền của tổ phụ. Toàn bộ gia đình nòng ẩn cư trên ngọn núi Thiên Đô Phong trong dãy núi Hoàng Sơn trong động Phi Vân rất hiếm có bước chân người ngoài đặt tới. Tới năm đã mười tám nòng chưa hề bước chân rời nhà.

Nhưng vì Quy Nguyên Tử tinh thông dịch số, quan sát vận khí võ lâm cho rằng trong số tử vi của nàng sao Hồng Loan động, nên xuất sơn ắt gặp cơ duyên.

Đầu tiên nàng theo tổ phụ giang hồ khắp nơi, không lâu sau nàng tuân lệnh một mình bôn tẩu tùy ý hành động. Tự nhiên một người tuổi còn trẻ ai cũng có tâm khí cao ngạo, hướng gì nàng bản thân võ công hơn người, nàng đi xuống miền Giang Hoài ngao du sơn thủy và có khi cũng ra tay hành hiệp trượng nghĩa.

Chỉ vì hành tung xuất quỷ nhập thần của nàng, lúc thì cải trang làm nho sĩ tướng công, lúc thì thành một thiếu niên tầm thường do đó không lâu sau trong giang hồ đã đồn đãi cái tên "quái thư sinh". Bấy giờ có lẽ vào đầu mùa hạ, ngẫu nhiên nàng ngao du đến vùng Khuông Lư. Khi ngồi thuyền qua phủ An Khánh, tình cờ nàng ngồi chung thuyền với Giang Nam Bạch. Kể ra nàng còn trẻ tuổi, lòng háo thắng còn cao nên vừa nghe ba tiếng Bạch Liêm Phương liền xảy ra ý muốn phân cao thấp với vị nổi tiếng giang hồ võ lâm là cao nhân đệ nhất bấy giờ. Suốt dặm đường thủy đi chung với Giang Nam Bạch, nàng cố ý tỏ ra kiêu ngạo khinh người để chọc giận ông. Quả nhiên Giang Nam Bạch trúng kế, sau khi lên bờ hai bên hẹn nhau ở một nơi vắng vẻ để giao đấu.

Không ai có thể ngờ một người nổi tiếng cao nhân mấy chục năm nay như Giang Nam Bạch, cuối cùng lại thua nàng một chiêu, theo lẽ thắng bại cũng là lẽ thường chẳng có gì quan trọng. Nhưng đối với Giang Nam Bạch lại khác, ông tiếc hận tên tuổi của mình bị tiêu tan vì một thiếu niên còn quá trẻ nên có ý tự tận. Điều ấy khiến Lăng Vân Yến hết sức ân hận không dám rời Giang Nam Bạch nửa bước, cuộc ngao du ấy bị buộc biến thành cuộc theo dõi Giang Nam Bạch một cách bất đắc dĩ vì Lăng Vân Yến chỉ sợ ông phần chí tự tận bất thành lình. Chính vì vậy mà nàng phát hiện ra Giang Nam Bạch đến Khuông Lư vì một việc hết sức quan hệ, là ông đi sưu tra bí kíp võ công để lại của Đại Hoang chân nhân.

Và cũng không phải chỉ có một mình ông trong cuộc tìm kiếm ấy, hình như còn có nhiều người hẹn nhau tới vùng ngọn núi Ngũ Lão Phong hội họp, trong ấy có Võ Đang Ngọa Vân chân nhân Bùi Ngọc Hàng, Cầm Long Thủ Phương Xung, Tam Tương Vân Mộng Khách Tiêu Ngự, Nam Cung Liễu. Hình như năm người này do Tiêu Ngự cầm đầu cùng vào một thác nước lớn trên ngọn Ngũ Lão Phong. Bấy giờ Lăng Vân Yến ngầm theo dõi Giang Nam Bạch cũng có ý muốn hiện thân tham dự, nhưng rồi nàng sức nhớ đến lời tổ phụ có lần nói: nói đến bí kíp của Đại Hoang chân nhân quyết không phải lưu giấu ở Lư Sơn, nhất là vị quái kiệt năm xưa ấy cực kỳ nguy bí đã nói nếu không phải do chính chân nhân di truyền, bất cứ ai cũng không thể động tới được bí kíp. Trong vòng sáu mươi năm trước trong võ lâm không ít người bỏ mạng vì thèm muốn bí kíp này, nên nghiêm cấm các hậu duệ môn nhân không được khởi ý tham lam nó.

Lăng Vân Yến nhớ lại lời nghiêm huấn nên lại bỏ ý định. Nhưng nàng ẩn thân theo dõi, một lúc lâu thấy cả bọn người cùng phi thân từ thác nước ra ai nấy nét mặt đều hớn hở, nhưng điều kỳ quái chỉ có bốn người trở ra, thiếu mất Giang Nam Bạch.

Vài tháng sau nàng nghe giang hồ đồn đãi vu khống cho nàng chính là người giết Giang Nam Bạch, nàng nửa sợ nửa nghi tất trong chuyện này có ẩn tình gì đó nên lập tức dẫn theo nghĩa muội trở lại Lư Sơn, vào tận Thiên Toàn Tiên Phủ tra soát. Thế nhưng nàng hoàn toàn không phát hiện được điều gì khả nghi, thực là mười phần uổng công. Chính vì vậy nàng liền sai gia nhân đi khắp nơi hẹn gặp năm cao thủ đã từng vào Thiên Toàn động cho nàng được có dịp đánh chính...

Lăng Vân Yến kể đến đó, Bạch gia tổ mẫu Trác Như Lan mười phần tin hết tám vì bà sức nhớ năm ngoái Giang Nam Bạch quả có nói chuyện đến thăm Tam Tương Vân Mộng Khách Tiêu Ngư và bà càng hiểu Thiên Đô Tiên Khách là đệ nhất kỳ nhân hiện nay, lẽ nào cháu gái như thế lại là người tà ác? Bà liền tươi nét mặt:

- Thế ra Lăng nữ hiệp là cháu gái của Thiên Đô lão thần tiên, lão phụ quả là thất kính, xin tha thứ cho tệ phủ vì quá nóng vội nên thành hồ đồ cứ nhắm mắt mà tìm thù, thương tổn đến danh dự của nữ hiệp.

Bạch Phụng Tiên trong lúc lắng nghe câu chuyện bất giác đã tựa vai vào Lăng Vân Yến từ lúc nào, bấy giờ liền nắm chặt bàn tay mủn mủm của nữ lang mới quen, khẩn thiết nói:

- Lăng nữ hiệp, Bạch Phụng Tiên có ý muốn nhìn lên cao, nữ hiệp có chấp thuận cho ta làm tiểu muội của người chăng?

Nhiệt tình của Bạch Phụng Tiên dễ khiến lòng Lăng Vân Yến cảm động, nàng cũng nắm lấy tay nàng cười tươi đáp:

- Hảo muội muội! Tỷ tỷ với em thân giao cách cảm đã lâu, chẳng lẽ mấy lần dụng tâm của tỷ tỷ ở trận lôi đài sáng nay, em không nhận ra sao?

Bạch Phụng Tiên cũng có nhận ra điều đó. Nàng ngửa đầu nhìn lên Lăng Vân Yến:

- Lăng tỷ tỷ hãy nói đi, rõ ràng tỷ tỷ và Yến thiếu hiệp có quen biết nhau, thế sao trong trận lôi đài hôm nay, chàng không nhận ra Lăng tỷ tỷ?

Lăng Vân Yến nghe câu hỏi ấy, mặt hoa hơi có vẻ gì như u oán nhưng rồi lại bật cười ghé sát tai nàng nói nhỏ:

- Câu hỏi ấy mai đây vào đêm động phòng, muội muội hãy mang ra hỏi chàng, có lẽ đây là duyên số của muội muội chăng?

Tính trời sinh của các nữ hài tử vô luận là anh thư bên tẩu giang hồ hay là khuê trung thực nữ, toàn bộ không ai thoát khỏi một chữ "ghen", bất quá chỉ vì có người người che giấu được, có người không che giấu được thế thôi. Đương nhiên đó cũng có thể nói là một biểu hiện của tình yêu chứ không có gì khác vì Lăng Vân Yến chính là người đã cải dạng nhận tên là Lâm Yên khi gặp Yến Lăng Vân ở Tiểu Cô Sơn. Từ khi quay trở lại Khuông Lư nàng mới nghe giang hồ đồn đại phân vân giữa hai tên Lăng Vân Yến và Yến Lăng Vân và gán cho nàng chính là người khuất nhục ở Vi Sơn hồ, đốt cháy Tam Nguyên Quán trên núi Võ Đang, là môn nhân của Miêu Lãnh phái, và là bằng hữu của Quỷ Ảnh Lang Quân... Nàng càng sinh lòng hiếu kỳ quyết ý hý lộ người có cái tên giống tên nàng mà chỉ đảo ngược có một chữ.

Nhưng khi ngừng thuyền ở Võ Hán, nàng gặp tổ phụ và biết chuyện xảy ra ở Quy Sơn, nhất là Thiên Đô Tiên Khách ca ngợi Yến Lăng Vân tính tình thuần hậu, bẩm phú tuyệt thế tương lai có triển vọng là đệ nhất kỳ tài của võ lâm và tự nhận đã ngầm truyền thụ bản môn tâm pháp cho chàng và dặn nàng hãy tìm gặp chàng. Tuy lão nhân gia không khẳng định nhân duyên của nàng với người ấy nhưng ngụ ý ở trong lời tất là có tư tưởng ấy.

Trên đường đi nàng kết nghĩa tỷ muội với một thiếu nữ tên Lâm Anh, giả thành một nam một nữ ngầm theo Yến Lăng Vân và chính nàng là người viết thư hẹn với chàng ở Kim Lăng. Trong lòng Lăng Vân Yến nảy sinh tình yêu với chàng thư sinh tuấn tú ấy khi vừa gặp, nhưng nàng là một khuê nữ mới quen với nam nhân lần đầu nên nào dám chủ động biểu lộ nỗi lòng.

Đến khi bắt gặp chàng thân thiết với Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh ở Tiểu Cô Sơn, nàng giận dữ bỏ đi đơn độc một mình tìm xuống Kim Lăng. Nhưng tình yêu nam nữ xưa nay vốn là cái gì vi diệu nhất. Tuy nàng giận dữ dứt áo ra đi nhưng trong lòng nàng quả là khó quên hình bóng chàng, mỗi lần nhớ đến hành vi của mình lại hết sức hối hận và nhận tính tình chàng đúng như lời tổ phụ nói là tính tình thuần hậu, là phẩm chất nàng cho là quý giá nhất của một người, rất ư hiếm có, một nam nhân tài đức vẹn toàn như thế nàng lẽ nào quên được?

Vừa đến Kim Lăng, nàng nghe chuyện "tỷ võ chiêu thân" ở Bạch phủ, sức nhớ trước đây Yến Lăng Vân có nhắc đến chuyện quen biết với Bạch Phụng Tiên, nàng bèn nghĩ bụng:

"Sao ta không thử xem một phen, xem lòng dạ đàn ông sự thực có trung thành hay không? Hay là chính mình vô duyên?"

Hôm đó dù Yến Lăng Vân đã dùng thuật dịch dung thay đổi dung mạo nhưng nàng vẫn nhận ra liền và cuối cùng phải nhận chàng là một nam nhân chí tình chí tính. Bây giờ nghe chuyện chàng bị bọn ác tặc Nhị Quỷ bắt cóc, Lăng Vân Yến không khỏi thở dài than:

- Yến ca ca bị tai nạn này kể ra cũng là lỗi ngu tử đã lỡ nói rõ chân tướng của chàng, nếu không chắc chàng không đến nỗi bị bọn ác tặc kia khám phá ra. Căn cốt bản lãnh của chàng bọn ác tặc ấy thêm muốn.

Hơi dừng một chút nàng tiếp:

- Việc không thể chậm trễ nữa, cứu người như cứu hỏa, ngu tử lẽ nào không đến Quát Thương Sơn cứu chàng?

Nàng quay sang Bạch gia lão tổ mẫu:

- Bạch lão tiên bối, về nguyên nhân cái chết của lão Trang chủ, có lẽ Nam Cung Liễu là người biết rõ hơn hết. Tiểu nữ đã sai người đi hỏi thăm nhưng bây giờ việc của Yến thiếu hiệp là việc gấp, trong vòng tháng nữa e rằng tiểu nữ bận đến Quát Thương Sơn, xin lão tiên bối cứ về chờ tin.

Bạch lão tổ mẫu Trác Như Lan trầm ngâm một lát, thở dài:

- Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ là lũ già thành tinh. Lăng nữ hiệp, chuyện đối phó với chúng cần tính toán kỹ trước khi hành động, lẽ nào để nữ hiệp một mình vào chốn nguy hiểm?

Bạch Phụng Tiên lắc đầu:

- Nội tổ mẫu tính kỹ có ích gì? Khắp võ lâm bây giờ ai cũng sợ hãi trước bọn Ngũ Quỷ kia như các lão tiên bối ta mời đến hôm nay thì lấy ai ra tay nghĩa hiệp? Việc này là việc của ta, đâu cứ chờ người? Phụng nhi xin phép được theo Lăng nữ hiệp. Huống gì tài nghệ Lăng nữ hiệp hơn hẳn thường nhân, nếu có không thắng được cũng có thể tự bảo vệ lấy thân, chút mạng sống nhỏ của cháu xin vì Yến thiếu hiệp đó cũng là điều tự nhiên.

Nàng khẩn thiết nhìn Lăng Vân Yến:

- Lăng tử tử, tiểu muội biết rõ lần đi này muôn phần gian hiểm, nhưng nếu không đi thì không thể yên tâm, cúi xin tử tử cho muội theo cùng.

Lăng Vân Yến nhìn nàng cảm động đáp:

- Được! Hai tử muội chúng ta sống sẽ cùng sống, chết sẽ cùng chết, hiên muội mau quay về trang phủ chuẩn bị hành trang, chớ dừng để trời sáng bất tiện.

oOo

... Yến Lăng Vân bất tỉnh không biết đã bao lâu, đột nhiên chàng hơi thấy lạnh trên đầu đột nhiên hồi tỉnh. Mở mắt nhìn quanh, mới biết mình đang nằm trong một gian thạch động khá rộng trần thiết có phần hoa lệ. Ngồi trước mặt chàng là năm nam nữ kỳ hình quái trạng, trong ấy có hai lão quỷ Quỷ Cốc Tử Ma Giang và Âm Phong Tẩu Tử Hoàn, lại có thêm khá đông nam nữ đồ chúng chia ra làm hai hàng tả hữu đứng châu chảng khác gì lũ tượng thần trong các đình miếu. Lão quỷ Ma Giang nhìn thấy chàng đã mở mắt liền hỏi:

- Tiểu tử, sự thực ngươi phải hay không phải là môn nhân của Miêu Lãnh nói mau?

Hiển nhiên bọn chúng đã nghe Kim Quang Lượng bẩm báo, sợ làm tổn thương đến hòa khí một môn phái nên cố hỏi cho rõ. Nhưng tính tình Yến Lăng Vân chân thật, rất nghiêm khắc trong sự phân biệt tà chính, lập tức chàng ngang nhiên đáp:

- Thiếu gia chính nhân quân tử lễ nào lại là môn đồ bọn ác nhân, bọn lão quỷ các người đem thiếu gia về đây là có ý muốn gì?

Chàng vừa quát mắng vừa ngấm vận chân khí định vọt thân dậy nhưng không ngờ khí huyết trong người đảo lộn, miệng cảm thấy đắng như sắp ói ra máu tươi, chẳng những không ngưng tụ được chân khí mà toàn thân không còn chút sức lực nào, lực phủ ngũ tạng như bị đao kiếm cắt đau đớn đến toát mồ hôi. Rõ ràng chàng đã bị trọng thương, công lực toàn bộ tiêu tan, đồng thời lại nghe tiếng cười khanh khách của lão Quỷ Cốc Tử:

- Như thế càng hay, càng khiến lão phu đỡ lo phiền.

Rồi lão quát các đồ chúng đệ tử:

- Mau đem tiểu tử này vào trong ngục giam cho ta!

Liền đó Yến Lăng Vân bị hai tên đại hán xốc lên lôi quanh co theo một con đường thạch đạo tối mù. Một lúc sau mới đến một gian phòng tròn chu vi chỉ hơn trượng, thạch thất ấy tối đen. Hai đại hán đẩy chàng vào rồi quay ra khóa cửa động bỏ đi mất. Yến Lăng Vân thở dài than thầm:

"Từ lâu ta đã nghe bọn Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ đều là cùng hung cực ác, chúng đem ta tới đây không biết có dụng ý gì?"

Bấy giờ trong thân chàng đang bị trọng thương tựa hồ mất hết công lực trong lòng lấy làm bi thương vô hạn. May mà bọn lão quỷ ấy vẫn cho người mang cơm nước đầy đủ cho chàng ngày hai buổi. Yến Lăng Vân đã trải qua mấy lần đau khổ một thân một mình nên lần này bị giam cầm với chàng cũng chỉ là thường, vả chăng bất cứ ai khi bị

đẩy tới bước đường cùng không còn nghĩ đến chuyện sống chết nữa, đều cảm thấy an nhiên.

Nửa ngày trôi qua, Yến Lăng Vân đã quen thuộc trong hoàn cảnh mới, chàng bình thần nhớ lại tâm pháp học được của lão nhân truyền âm trên núi Quy Sơn khi xưa, ngồi khoanh chân điều tức chân khí để chế ngự đau đớn trong nội tạng. Ở trong động ngày và đêm chẳng khác gì nhau và cũng chẳng biết trải qua đã bao lâu, khi cảm thấy tâm thần đã hơi đạt được an tĩnh không đến nỗi đau đớn như lúc nãy. Chàng càng phấn chấn cố tận lực điều tức vì đó cũng có tiến bộ.

Có lẽ đã qua hơn một ngày, hốt nhiên hai tên đại hán đã mang chàng vào đây, lại trở lui dẫn chàng quay lại đại sảnh hôm đầu tiên chàng có mặt. Quang cảnh thạch động vẫn như hôm đầu tiên, chỉ nghe một lão quái trong bọn, mặt trắng đã mặc bộ áo đen cười khàn khàn nói với chàng:

- Tiểu tử họ Yến, lão phu là Trưởng môn Lãnh Thanh Thu ở đây được gọi bằng hiệu Huyền Âm Đế Quân, vì thấy người có tư chất võ công khá tốt nên ta đổi ý hạ đặc ân cho người. Chỉ cần người quy thuận bản phái Huyền Âm Môn, tất cả chuyện cũ bỏ qua, người nghĩ sao?

Khẩu khí của lão phảng phất giống như đức Miêu Lãnh lão ma, vì đó Yến Lăng Vân không cần suy nghĩ chút nào lập tức giận dữ quát:

- Bọn lão quái chúng người, thiếu gia chỉ hận không giết sạch được để trừ hại cho võ lâm. Đừng mơ tưởng hảo huyền, muốn làm gì ta thì làm!

Lão Trưởng môn Huyền Âm Đế Quân biến sắc, bật cười khàn khàn:

- Hay lắm! Để lão phu cho khảo nghiệm tiểu tử này xương cốt người cứng đến đâu!

Lão quay sang chúng đệ tử quát to:

- Bây giờ, mang tiểu tử đến Phong Hỏa động cho ta!

Bọn ác đồ môn hạ xông tới vác Yến Lăng Vân lên, dẫn đến một hang tối sau tiền động. Thoạt đầu chưa thấy gì lạ, nhưng chỉ qua một khắc, chàng có cảm giác như dưới đáy hang như có ngọn lửa vừa được đốt lên càng ngày càng nóng. Cuối cùng toàn bộ cái hang hẹp như một cái lồng bằng lửa nóng đến độ chàng xuất hạn đẫm người nóng như rang.

- o O o -